

"עוד אבנך ונבנית"

12 שנים לגירוש מגוש קטיף וצפון השומרון

כנס קטיף של מרכז קטיף

8

כאילו צער העולם על כתפי

6

בני שלום

4

הרב גבי קדוש

רב היישוב גני טל לשעבר ורב הגרעין 'אורות הקריה' בקריית גת

על התקופה - 12 שנים לגירוש מגוש קטיף וצפון השומרון

מה בין חורבן לחורבן?

את עצמי מעודד במקום שהייתי צריך להתעודד: "הקב"ה כבר אלפיים שנה בלי בית, אנחנו רק כמה ימים", אמרתי.

ישאל הקורא, ובצדק, האם לא הפרזתי בהשוואה בין חורבן בית המקדש לחורבן יישובים? בין חורבן הבית הלאומי לבין חורבן בית פרטי? אכן יש הבדל, אך בכל זאת קשר מהותי מחבר ביניהם.

בכדי שנוכל להבין את גודל השבר שבחורבן יישובים בארץ ישראל, עלינו להתבונן בדברי חז"ל על חטא המרגלים (תענית כ"ט). התורה מדגישה את

בימים הראשונים לאחר ביצוע תוכנית ההתנתקות מיישובי גוש קטיף וצפון השומרון, לאחר מאבק הסברתי ארוך וממושך של אנשי גוש קטיף ותומכיהם מכל הארץ, נפל הפור וממשלת ישראל החריבה 18 יישובים בגוש קטיף ו-3 יישובים בצפון השומרון. בימים שלאחר ט' באב, עוד באווירת החורבן הכפול של בית המקדש ושל יישובי גוש קטיף וביתנו הפרטי, אני מקבל טלפון ממו"ר מהישיבה התיכונית שבקול נבון התעניין לשלומנו. מצאתי

הבטיחו יונה? אז הבטיחו. הבטיחו חיים טובים יותר? אז מה. זמן קצר לאחר הגירוש מגוש קטיף וצפון השומרון ועד ימים אלו רקטות שוגרו מהרצועה לתל אביב, חדרה, חיפה, ירושלים, פתח תקווה ועוד ערים רבות, צריך להזכיר את הנואמים הגדולים ואת ההבטחות שהעניקו - אם ישראל רק תצא מעזה. בעיקר על מנת שנלמד כיצד להתייחס להצהרות דומות בעתיד. השבוע בישעמדה - ההבטחות שלא שוות כלום, והצהרות שלא עומדות במבחן הזמן.

המשך בעמוד הבא >

ירושלים	כניסה	יציאה	חברון	כניסה	יציאה
18:58	20:17	20:14	19:13	20:17	20:14
19:19	20:20	20:18	19:17	20:20	20:18
19:11	20:21	20:18	19:09	20:21	20:18

תחילת השבת

המשך בעמוד 3 <

// גשר המיתרים //

אירוע חגיגי לציון יובל לשחרור הר חברון

שלומי שבת & חנן בן ארי

יום חמישי 3/8 י"א אב בשעה 20:00 ברחבת מ.א. הר חברון

כרטיס: 50 ש"ח | 30 ש"ח לכרטיס תושב - 'מחוברים' | להזמנה: אתר המועצה האזורית הר חברון

ישעמדה

המערכת

"ההתנתקות טובה לביטחון"

מה לא הבטיחו לנו אם רק נפנה את היישובים הישראליים מרצועת עזה? שיהיה שלום, שהרצועה תהפוך לאזור פורח, שהמציאות בישראל תשתפר לאין ערוך, שהכלכלה תצמח, שעם ישראל ינשום לרווחה, ושהטרור סוף-סוף ייפסק. פוליטיקאים, אנשי אקדמיה, עיתונאים, קצינים בכירים במיל, כולם התחייבו שאם רק "נתנתק", אם רק נוציא אלפי ישראלים מבתיהם, אם רק נפנה יישובים שלמים וניתן לפלסטינים לשלוט בעצמם בעזה - הכול יהיה כאן טוב יותר.

את מה שקרה אחרי ההתנתקות כולם כבר מכירים. 12 שנים לאחר הגירוש מגוש קטיף וצפון השומרון הרגשנו צורך להזכיר את הנואמים הגדולים ואת ההבטחות שהעניקו. בעיקר כדי שנלמד כיצד להתייחס להצהרות כאלו בעתיד. לגזור ולשמור.

- "היינו מוכנים לתמוך בתוכנית ההתנתקות, כי היא מעשה בעל חשיבות היסטורית אמיתית להוצאת המדינה מהבוץ" (יצחק בז"ר, הרצוג, ההצבעה על ההתנתקות, 2004)
- "ההתנתקות היא סיכוי יחיד לחיים נורמליים" (יאיר לפיד, 2005)
- "אני משוכנע כי המהלך [ההתנתקות] הכרחי ונכון. יש בו כדי להעניק יותר ביטחון לאזרחי ישראל ולהפחית את העומס המוטל על כוחות הביטחון, בלי לגרוע מיכולתם של צה"ל וכוחות הביטחון לתת מענה יעיל לכל איום בכל נקודת זמן. יש בו כדי לחלץ את המצב מקיפאוו ולפתוח פתח למציאות אחרת, שתאפשר בבוא היום משא ומתן לדו-קיום" (שאול מופז, ההצבעה על ההתנתקות, 2004)
- "ההתנתקות תביא יותר הגנה, יותר ביטחון, הרבה יותר שגשוג והרבה יותר שמחה לכל האנשים שחיים במזרח התיכון" (אהוד אולמרט, 2005)
- "תכנית ההתנתקות הזאת, גם כשהיא נעשית חד-צדדית, יש לה יתרונות, משום שאולי היא היחידה היום שיכולה ללכת ולעצור את השעוץ שמאיץ את ההשתלטות של חמאס... על כל השטחים... ככל שנקדים ונעשה את המהלך הזה, כך עדיין יש איזו אפשרות... שהרשות הפלסטינית... תהיה מחויבת להילחם בחמאס - אם היא רוצה לשמור על מקומה כשלטון" (בנימין בן אליעזר ז"ל, ההצבעה על ההתנתקות, 2004)
- "יש טענה, שיהיה איום על יישובים בנגב, וראש הממשלה או אנחנו בורחים מטרור. אני עוד לא שמעתי טענה מגוחכת כזאת" (מאיר שטרית, ההצבעה על ההתנתקות, 2004)
- "ההתנתקות טובה לביטחון. הנה, נאמו כאן אנשי הימין ודיברו על הקסאמים שיעופו מכאן לשם. מתי עפים קסאמים על שדרות? לאחר שיצאנו מרצועת-עזה או כאשר אנחנו נמצאים ברצועת-עזה? מתי הטווח שלהם גדל? כשיצאנו משם או כשאנחנו נמצאים שם? אני אומר לכם, מי שרוצה היום לחוס לא רק על שדרות אלא גם על אשקלון, על שתיקה, צריך להבין שאם לא נצא מרצועת-עזה, בתוך שנתיים-שלוש, אולי שנה, הטווח יגיע לאשקלון" (רן כהן, ההצבעה על ההתנתקות, 2004)
- "הרי אני גר בשדרות, ואני לא חושב שמבחינת הקסאמים שמגיעים מבית-חאנון, לפינוי היישובים תהיה השפעה על אותו מתרס או מתחם או אותה גבעה שאני רואה כל בוקר מהבית. גם היום כשמישהו מבית-חאנון רוצה לשים שם את השריח ולירות, הוא עושה זאת" (עמיר פרץ, ההצבעה על ההתנתקות, 2004)

- "המשך שהותנו בתוך רצועת עזה, אבטחת המתיישבים, היישובים וצירי התנועה אליהם, הם נטל ביטחוני המרתק כוחות צבא ומשאבים רבים במערך הגנתי פגיע. מבחינה צבאית עדיף לפעול מבחוח. ההתנתקות תאפשר היערכות לפעילות צבאית נכונה כנגד טרור וירי קסאמים ככל שנדרש. ההתנתקות תשפר את יכולת הפעולה של כוחות הביטחון ותעניק לה לגיטימיות" (המועצה לשלום ולביטחון, 2004)
- "אני משוכנע שפינוי רצועת עזה מהתיישבות יהודית הוא חיוני לביטחון ישראל ויהיה שלב חשוב בחיזוקה של מדינת ישראל, חיזוק ביטחונה והיכולת להגיע לשלום עם שכנינו הפלסטינים" (אלוף במיל" חיים ארז בראיון ל-ynet, 2004)
- "ההתנתקות מעזה טובה לביטחון. לדעתנו המקצועית, בהעדר פרטנר להסדר, תוכנית ההתנתקות תורמת לחיזוקה של המדינה וחיונית לביטחון ישראל" (אלוף צבי צור והאלופים אברהם אדן, אביהו בן-נון, שמואל איל, זאב אלמוג, יאנוש בן-גל, אביעזר יערי, שלמה להט (צ"פ), אריה לוי, זאב ליבנה, עמוס לפידות, מנחם מרון, נחמיה קין, צבי זמיר, אברשה טמיר, הרצל שפיר, יצחק חופי, נתן שרונים, יצחק בריק, דני יתום, דני רוטשילד, חיים ארז, גדעון שפר, גיורא רום וגור יוחנן. משטרה: רב-ניצב אסף חפץ ונחמיאס יוסף, הניצבים: אריה עמית, שאול גבעולי, גבריאל נגל, משה טימקין, ברוך לוי, מאיר נוביק, יצחק עקן, אריה ביבי, אנוש גבעתי, דויד אורן ויעקב בינג, מתוך: 'מכתב האלופים' שעליו חתמו כ-180 קצינים בכירים יוצאי צה"ל, המוסד והשב"כ, 2004)

המועצה לשלום ולביטחון קוראת לתשלול ישראל לא להיותע מלחצים המופעלים עליה ע"י גורמים שונים ולהמשיך בהחלטות את תהליך ההתנתקות, שכן:

ההתנתקות תושבה לביטחון הלאומי

על ההתנשג חברי בעלות המועצה אלוקי (מיל), דני רוטשילד - נשיא המועצה

דני רוטשילד (מיל)	גור יוחנן (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)
גור יוחנן (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)
אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)
אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)
אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)
אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)	אריה ביבי (מיל)

תנועה ונושאים

אלוף (מיל) ארון אברהם (בן)

אלוף (מיל) אייל שפירא

אלוף (מיל) אליהו זאב

אלוף (מיל) בורח אברהם

אלוף (מיל) בצב זיפן

אלוף (מיל) אריה ביבי

רב ניצב (מיל) רב ניצב (מיל)

אלוף (מיל) רב ניצב (מיל)

אלוף (מיל) רב ניצב (מיל)

אלוף (מיל) רב ניצב (מיל)

אלוף (מיל) רב ניצב (מיל)

אלוף (מיל) רב ניצב (מיל)

אלוף (מיל) רב ניצב (מיל)

המועצה לשלום ולביטחון

ת"ד 1320, רמת השרון 47111254, טל 05-4711254, פקס 05498007-83

כתובת: E-mail: info@peace-security.org.il, www.pas.org.il

אנחנו מחנכים לביטחון

חברון והקמת הריסותיה". למדנו מדבריו שחובת הזיכרון אינה רק כעניין 'נוסטלגי' - אלא יש בה גם אמירה לפעולה מצדנו, לתיקון, לשיפור ולקריאת כיוון לפעולה בעתיד. אנו מתאבלים וזוכרים את חורבן הבית בכדי שנאפשר את בניינו מחדש, אנו זוכרים את חורבן היישובים מארץ ישראל בכדי שנאפשר את בניינם מחדש, לזכור כדי ללמוד לקח מן העבר להווה ולעתיד: מתוך שנתאבל על ירושלים נזכה לראותה בבניינה 'כל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בשמחתה'. ומתוך שנזכור את חורבן היישובים נזכה לבניינם ולבניין ארץ ישראל.

מצוות זכירה על חורבן בית מקדשנו כך יש מצווה לזכור חורבן יישובים בארץ ישראל. כאשר אדם זוכר את העבר, הוא יכול ללמוד ממנו לקח כיצד לתקן ולפעול בעתיד. שנה אחרי מאורעות תרפ"ט, פנו לרב קוק זצ"ל ברעיון לעשות אזכרה לחברון וכך כתב (מאמרי הראי"ה עיר האבות): "לכאורה מיותרת האזכרה לעיר האבות חברון, זכר חברון, חורבנה והשאיפה לבניינה חקוקים על לוח לבנו ואין כל צורך בפעולה מיוחדת כדי להעלות לפנינו את זכרונה, אולם אם אנו עושים את האזכרה הזאת, הרי מטרתה להביא את הזכרון הזה והרגשות התוססים בלבנו גם לידי פעולה מעשית לשם בנין

בכיתם "בלילה ההוא" ודרש רבה בשם רבי יוחנן: "אותה לילה ליל תשעה באב היה. אמר להם הקדוש ברוך הוא: אתם בכיתם בכייה של חנים - ואני קובע לכם בכיה לדורות...". מאיסת הארץ הביאה לבכייה על חורבנם של בתי המקדש. כתב תלמידו של הגר"א, הרב הלל משקלוב: "חטא המרגלים במדבר בימי משה הוא אחד החטאים הכלליים הרובץ על עם ישראל בכל הדורות עד היום ... בכיה על חורבן בית המקדש, חורבן ירושלים ושממת הארץ...". ללמדנו שחורבן הארץ וחורבן ירושלים אינם מנותקים זה מזה, ציון וירושלים מחוברים הם (יהודי צפון אפריקה התבטאו על עליה לארץ כעלייה לירושלים). וכפי שיש

מחפשים בית צמוד קרקע קרוב לירושלים במחיר אטרקטיבי בקהילה דתית לאומית תורנית

השכונה החדשה נוף השחר בנוב השחר

בית צמוד קרקע
דו משפחתי 122 מ"ר במחיר שלא יחזור

₪1,100,000

* חוד 417

הצטרפו למשפחות שכבר רכשו בית צמוד קרקע בסטנדרט בניה איכותי המשתלב בנוף קסום, רק 27 דקות מירושלים, בשכונת נוף השחר בכוכב השחר ביישוב שיש בו הכל! זוגות צעירים לצד זוגות מבוגרים עם אווירה משפחתית, פנומונים, גנים, בית ספר יסודי, בית כנסת, מקווה, צרכנייה, מרפאה, מרפאת שיניים, ישיבה תיכונית, ישיבה גבוהה, משחקיה, ספרייה, תנועת הנוער "עורא", מגרשי ספורט, אולם שמחות ועוד, בואו והצטרפו אלינו!

לפרטים אמיר 054-2048322

חומש, ימים ראשונים

צלום: ש' אלון, ניס

// מראיינת: עדי מלט לפי ראיון שנערך ע"י מרכז קטיף

בין גדרה לחדרה

הגענו מגדרה, גדלתי במושב חקלאית ותמיד התעניינתי ביישובים אבל לא אהבתי חקלאות. לאחר חנותי הציעו לנו לגור בבקעה, חברים שעברו ניסו לשכנע אותנו אך אמרנו כי לא נסתדר בבקעה, זהו אזור חם ואנו אוהבים קור. אז עוד לא ידעו לאיזה רוחות וקור עוד נגיע. לאחר כמה ימים ראיתי מודעה בעיתון ובה נכתב על יישוב בשם "מעלה נח"ל" - גרעין/יישוב תעשייתי חדש בשומרון, חשבתי שזה יכול להתאים. נפגשנו עם חבורת צעירים בתל אביב מול מפעל הפיס, היה זה מחזה משעשע, לא ידעו לאן פנינו מועדות אך לכולם היה מן זיק בעיניים ללכת לראות את המקום המדובר. באותו הזמן אשתי הייתה בסוף חודש תשיעי ואמרת לי לעצמי "איך תסע עם האישה? אולי היא תלד?". באותו היום נסעתי עם אחותי לבחון את פני השטח ולברר האם ייטב לנו להעתיק את מגורינו לשם.

עוד שביל

יצאנו מתל אביב ונסענו אל עבר הר בתולי שרגל אדם לא דרכה בו. אחד מן החברים בשם רחמוני הוציא מפות והתחיל להסביר מה אנחנו רואים בנוף ומה אנחנו הולכים לראות ביישוב החדש שיוקם. הוא שרטט בקווים דמיוניים בתים, רחובות, שבילים ואפילו גן משחקים. בהתחלה הייתה התלהבות רבה והגיעו למפגש הראשון שני אוטובוסים וכעשרה רכבים פרטיים, לפגישה הבאה הגיעה רק הסעה אחת. תקופת ההתארגנות לעלייה לקחה מספר חודשים ובהם הקפדנו להגיע בכל שבת לטיול ביישוב החדש. כל שבת שהגענו ראינו משהו חדש שנוסף במשך השבוע. אשקובית חדשה, דרכים ושבילים נוספים, עד שהגיע המועד לעלייה לקרקע.

מעלה נח"ל

חודש נובמבר 1980, עלינו עם טנדר ועלונו כל הציוד לששת המשפחות הראשונות, כל גבר נציג משפחתו בחר לו בית בשכונת האשקוביות שהיו מפוזרות והתחיל לסדר את החפצים בבית החדש. ביום ראשון בוקר נעתי להביא את אשתי וילדי לביתנו ביישוב. עדיין לא היה חשמל

בצל הטרור

בשנת 1987 החלה האינתיפאדה הראשונה, בכל יום היו פיגועים, זריקות אבנים ובקבוקי תבעה, הדרכים להגיע הביתה היו מסוכנות והחיים בחומש הפכו להיות קשים. סגרו את הכביש לאזור צפון השומרון, היישוב שקד והרבה ממקומות העבודה של התושבים התרחקו מחצי שעה לשעתיים נסיעה. ואז הגיע השבר הגדול, החלו ההרוגים הראשונים של חומש. תוך שבועיים נהרגו מספר חברים מהיישוב וביניהם גם גיסי, דני יהודה הי"ד, אב לשלושה ילדים. המוות של דני גיסי שינה את חיינו והדיר שינה מעינינו. היו תושבים שעזבו בשלב הזה, כל נסיעה הפכה לטרומה, הערבים היו שמים לנו מסמרים ודוקרנים בכבישים, כדי שיהיו לנו פנצ'רים ואז הם היו זורקים עלינו בקבוקי תבערה. זה היה מחזה שחזר על עצמו מספר פעמים. אך אנחנו החלטנו להמשיך ולנסות לחיות את שגרת יומנו, חשבנו על שיטות יצירתיות, קנינו רכב פג'ו כמו של הערבים המקומיים, אשתי הייתה שמה כאפיה וכך נסענו בדרכים. עד שיום אחד היא נסעה לשוק בדרכה חזרה מהעבודה ושכחה להחליף את מספר הרכב מלבן (פלסטיני) לצהוב (ישראלי), בעודה מסיימת את הקניות התגלתה לפני התקהלות סביב הרכב וכמה ניידות משטרה, אנשים התלחשו "זהו רכב של מחבלים וכנראה המכונית עם חומר נפץ".

היא החלה לצעוק ולהסביר להם שאנו תושבי השומרון ושאלם הם רוצים הם יכולים לאסור אותה ורק שידעו שזו הדרך שלה לשרוד בדרך חזרה הביתה, השוטרים יתרו אך הזהירו אותה. זה עזר לזמן מה אך בהמשך הערבים כבר זהו אותנו ואת הרכבים שלנו והיינו צריכים לנסוע עם ליווי צבאי. זו הייתה תקופה קשה לחומש, היינו שפופים, היה צריך להרים את הראש באיזו שהיא צורה.

מיישוב חילוני למעורב

באותה התקופה מחצית מתושבי היישוב עזבו ומשלושים משפחות הצטמצמו ונותרו רק חמש עשרה משפחות. ישנו כמה חברים וחשבנו כיצד נפתור את המצב. בעזרת המועצה עלה הרעיון לצרף גרעין דתי שיביא משפחות צעירות חדשות, פחדנו מדתניים שיבואו וידרשו שניונים באופי היישוב ורצינו רק אנשים רציניים שעושים

מסודר וכשהגיע הערב כל ששת המשפחות יצאו החוצה וחגגנו יחד סביב מדורה שהאירה את הליל והנשמה. מאותה החגיגה נשארנו כמיות נאות של אוכל ובשר וכמובן שהחייילים הצטרפו גם הם למסיבה. לאחר כחודשיים שלושה התארגן גרעין נוסף והגיעו עוד כמה משפחות. הם הגיעו ישר למסיבת פורים מרוממת שארגנו תושבות היישוב. היה זה חורף גשום, קור אימים, גשם זלעפות, אנחנו ספונים בתוך הבית ואני שומע קול רעש חזק, יוצא מפתח הבית ורואה רכב שנכנס בתוך הבית. באותה לילה הייתה ראות אפסית, לא ראו כלום, כאילו אנחנו בתוך ענן. באחד מן הימים הגיע שכן שבא לנקות את הבית שלו לקראת הכניסה אליו עם משפחתו, אך איבד את דרכו בערפל וכך מצא את עצמו נכנס לביתנו. ההליכה כעיוור בערפל כנראה הייתה גדולה ממנו ולא ראינו אותו שוב בחומש לעולם.

קהילה חילונית

כל אחד עשה מה שהוא יודע לעשות לטובת הכלל וכולם נהנו, זו הייתה האווירה. כשהתחלנו בקליטה, הלכתי להתייעץ עם אריה עופרי, סגן ראש המועצה האזורית שומרון באותה התקופה, היה דיין איך נקדם את היישוב שלנו ואת תושבותי אני זוכר עד היום: "לאנשים מתוחכמים הבעיות מתוחכמות - לאנשים פשוטים הבעיות פשוטות". מספר חברים מהגרעין דרשו שתהיה קליטה של אקדמאים בלבד אך אני הרמתי דגל עם אמירה שאנשים פשוטים וטובים יהיו אנשי חומש. האווירה של יישוב חילוני בשומרון לא היה מקובלת, רוב המועצה האזורית שומרון הייתה יישובים דתיים ואנחנו היינו עוף מוזר בשטח. ביקשנו מהשכנים בשבי שומרון שיהיו שעות משפחה בבריכת השחייה והם לא ששו לשמע הרעיון, אז החלטנו לשדרג את איכות החיים ולבנות בריכה ביישוב שלנו. יחד עם זאת שהיינו יישוב קטן ולא עשיר במיוחד השקענו רבות בשיפור פני המקום, נטענו עצים, גינות ציבוריות, ראובן טביב שכני, שהיה מייסדי היישוב החליט שלמרות האדמה הקשה, אדמה מלאה בסיד, אנחנו נעשה הכל כדי שהיישוב יפרח ויצמח. ואכן אט אט נטעו הזרעים והחלה קליטה של משפחות נוספות עד שהגיעה האינתיפאדה הראשונה.

והייתי לבד עם מעט חיילים, הייתי אז שלושה ימים אחרי צנתור, לא יכולתי להרים הרבה דברים, לא רציתי להתעצבן, הייתי מאוד שקט, מכונס בתוך עצמי. לא האמנתי שזה אני, מנסה לחשוב שזה חלום רע שיחלוף ואני יודע שזה לא חלום רע.

זה היה ביתי

יום לאחר מכן נתנו לי אישור להגיע לקחת עוד כמה דברים שנשארו בבית, באתי וראיתי שכבר הורידו את הגג. הטרקטורים הסתובבו ביישוב, תחושת מחנק הייתה באוויר, עשיתי סיבוב פרידה מהשכונות ונסעתי בלב שבור למשפחתי בגדרה. אחרי כמה חודשים, בחנוכה, באנו עוד פעם להדלקת נרות החג, אנחנו נוסעים באותה הדרך, אותו הכביש ומגיעים, אבל לא לאותו המקום. אני עומד על הריסות ביתי ונזכר בפעם הראשונה שהגענו לחומש לראות את המקום, עמדתי באותה הנקודה וראיתי את הים, אז לפני עשרים וחמש שנה. כשהגענו לגור בבית כבר עמד הבית של משפחת טביב מול שלנו והסתיר את נוף הים. עכשיו, על הריסות ביתי ראיתי בפעם השנייה את הים בלי שום דבר שמסתיר את הכאב. במשך השנים שחלפו עברנו הרבה כמשפחה וכקהילה, הגירוש היכה בנו קשות פיזית ונפשית. לפעמים אני חולם את חומש - לא את חומש של אז, בחלומי נשארו בחומש שני בתים ואני חי באחד מהם, אני אוהב לחלום על זה אפילו שזה כואב. פעם אחת באתי לבקר בחומש וראיתי שהשאירו לי ביגנה דקל אחד, היו לי למעלה מעשרה דקלים בבית וזה היה הדקל הראשון בשורה שגיס' דני יהודה הי"ד נטע בעצמו, אותו השאירו, הוא ממשיך לצמוח לו בחומש.

הראיון בוצע במסגרת פרויקט התיעוד החזותי של מרכז קטיף בניצן, להנצחת גוש קטיף וצפון השומרון

רחובות חומש, 2005

ייתכן ששרון יפנה אותנו, החלום הרע הזה לא יכול להתגשם.

פינוי

בשבוע שלפני הפינוי היו בחומש פי עשרה תושבים שבאו למחות על הגירוש לעומת תושבי היישוב. הלכתי ברחובות וכל פינה מלאה באנשים, צעירים ומבוגרים. החתן שלי היה בתפקיד הרבש"ץ ביישוב ואחד החיילים בא אליו והראה לו מנורה מלאה בצבע שתכננו צעירים לא מקומיים לזרוק על החיילים, מיד ילאנו בריצה לכל קצוות חומש והודענו שאין פגיעה בחיילים בשום אופן. היו צעירים שפיניצרו רכבים, זה עוד היה מקובל, לצבא יש מספיק כסף לתיקון גלגלים אבל לא אפשרנו בתור יישוב שום פגיעה באנשים משום צד. ואז הגיע הרגע בו דפקו בדלת ביתנו, הגיע קצין אחד, פניתי אליו ואמרתי לו: "לי אין ברירה, אותי זורקים מהבית, אבל אתה יש לך ברירה ותזכור מה שאני אומר לך: המצפון שלך ייסר אותך כל החיים". לא האמנתי שכל כך מעט חיילים יסרבו פקודה, לראות איך מתבצע כזה אסון ולא לעשות דבר מנגד. לא האמנתי. אותו קצין לא ענה לי והשפיל את מבטו. יצאתי מהבית והסתובבתי ביישוב עד שכולם הלכו, פינו כבר את האוטובוסים עם כל התושבים והמוחים

צבא ואוהבים את הארץ ואכן אלו המשפחות שהגיעו. לאט לאט הדתיים החלו להרים את היישוב. משפחת הר מלך, חזני, שילה, משפחות רציניות עם ילדים שרצו ברחובות, הייתה אווירה נהדרת ואז קרה אסון נוסף. שולי הר מלך נרצח, זו הייתה מכה חזקה, אך כמו ששולי חי בעוצמות גם המוות שלו היה עוצמתי. "במותו ציווה לנו את החיים", לאחר הרצח החל גל קליטה חזק וסוחף ביישוב, העוצמות של הכאב הפכו להתחזקות יישובית, פתאום משפחה ועוד משפחה וכולם דתיים צעירים, ניסינו ליצור גם קליטה חילונית אך לא צלח בידינו והמשפחה החילונית היחידה שהגיעה בתקופה הזו הייתה ביתי שהתחתנה והביאה את בעלה ליישוב.

חלום רע

החיים בחומש עברו בנעימים, ערבי קהילה, טיולים יישוביים, צעירים ומבוגרים, דתיים וחילונים יחד, מצאנו את דרך המלך לצעוד בה כיישוב מעורב לתפארת. כשהיו קשיים ומידי פעם גם היו, ישבנו ופתרנו את כל הבעיות בצורה הטובה ביותר. בשנים הראשונות של היישוב הגיע בכל יום שישי אריאל שרון עם מטיילים, חברי כנסת, אנשי תקשורת וחברים שלו להראות להם כמה חומש יפה ומתפתחת ובעיקר כמה המקום הזה אסטרטגי, עם תצפית ייחודית אל עבר מישור החוף והשרון. מי היה מאמין באותם ימים שישבנו יחד על כוס קפה מול הנוף שהוא זה שיעשה לנו את הנורא מכל. שרון הרים על דגל את נס ההתיישבות והיה היחיד שעשה סיורים פוליטיים באזור שלנו, עשה באמת הכל לחיזוק ההתיישבות. בשנת 2005 החלו שמועות על פינוי, לא האמנו שזה באמת יקרה חשבנו שזה רק דיבורים, חצי שנה לפני ההתנתקות החלו לבנות גדר היקפית חדשה ליישוב, בעצם להגדיל את שטח חומש הרבה יותר ממה שהיה היה עד אז. זה חיזק את ההרגשה שאנחנו נשארים, אך כשהתחילו לדבר על התוכנית יותר ברצינות, קבלתי התקף לב ראשון. הייתה זו תקופה אינמה, אפשר היה לחתוך את המתח בסכין ואפילו יותר מכך, יכולנו לראות את המתח. אנשים נקרעו בליבם. כשהתחילו לפנות בגוש קטיף קיבלתי התקף לב בפעם השנייה ועדיין האמנתי שלא

חג שבועות בחומש

בית משפחת סלומון בנווה צוף, השבוע

נשות המשפחה, בתוכן חיה הי"ד, הן נשות חינוך, משקיעות מרצן בדורות הבאים. אוהבות ילדים, אוהבות אדם. קריירה של נתינה ודאגה לשיפור חייהם של התלמידים. לעומתן הגיע המחבל המוסת ושטוף החינוך הרצחני ושעט לעבר יוסי וטובה, חיה ואלעד. אנשים שלא הכיר, אנשים שלא פגעו בו מעולם. הוא שחט אותם בסכין! חתך אותם! איך אפשר?! מה עבר עליהם בדקות הנוראיות האלה? קשה לדמיין את החייתיות הזאת! איזו מפלצת נוראה!!!

אובדן של בן משפחה הוא תמיד כואב מאד. הפרידה הפתאומית בלתי נתפסת ובטח בנסיבות מחרידות כאלה. אבל 3 בני משפחה יחד?! בבת אחת? זה גדול ממה שיכול אדם להכיל. אני שולחת לטובה חיבוק חם ואיחולי רפואה שלמה, למיכל הגיבורה ולילדים, ולשאר המשפחה היקרה מאד שיהיו חזקים.

אני מקווה ומתפללת שיוכלו בני המשפחה לאזור כוח למען אלה שנתרו בחיים. שיוכלו לשמוח שוב. השבוע הם יביאו את בן המשפחה החדש בבריתו של אברהם אבינו וכל הקהל יאמר יחד בכוונה: "ואומר לך בדמייך חיי, ואומר לך בדמייך חיי".

תמיד. ליוסי לא היה אכפת שהוא סוחר לבד את הסלים מלאי הטוב שקנה, לא היה אכפת לו אם אנשים היו אוכלים על חשבונו בלי לשאת בעול הכלכלי והפיזי, לא היה אכפת לו שנשאר לפעמים לנקות ולסדר לבד. כי ככה היה יוסי, שמח לראות את האנשים הנעים, שמח להעניק, שמח לשמוח.

גם בשבת האחרונה, משפחת סלומון הזדרזה לסיים בהקדם את סעודת ליל השבת ונערכה לחגיגות השולם זוכר' לרגל הולדת הנכד. יש משהו סמלי בריצחתו של יוסי - דווקא בהיערכות שלו לחגיגה, מחכה להרעיף כל טוב על החברים שיבואו לשמוח.

בתור חברה של בת המשפחה ביליתי הרבה שעות בבית מכניס האורחים הזה. הכלבים הקטנים היו מקדמים את פניו בשמחה. בית נעים ושלו. אלעד ומשפחתו שהגיעו להתפנק אצל ההורים בשבת, היו זהירים. הם שאירו את הרכב בדרך ונסעו לנוה-צוף באוטובוס ממוקן ירי. הם לא הרפתקנים ולא מיליטנטים, רק רצו להנות בשבת משפחתית וחמה. הדרך עברה בשלום, והמתח ירד כשהגיעו הביתה. מי היה מאמין שדווקא בבית היו צריכים להיזהר.

מאז אותו רגע בשבת, כשבישרו לי את ההודעה הנוראה, ירד עלי אבל כבד וצער העולם על כתפי. אני לא ממש מצליחה להתרכז, והילדים השמחים בחופשה מקפצים סביבי ורק מחדדים לי את המרחק הנפשי שלי מהאווירה העולצת שלהם. מסכנים, הם רק ילדים, למה ילדים בכלל צריכים להיות עדים לזוועות כאלה?! למה אנחנו?!

אנשים נוהגים לדבר בסיסמאות ולצבוע בוורוד את המתים. מספרים איך הם היו הכי. אבל יוסי באמת היה איש טוב במיוחד. אפילו טוב להכעיס. כי כמו הלל הזקן והסבלני, היה מתייחס בנועם לאנשים הגם שאולי הטרידו אותו או לא כיבדוהו כראוי. גדלתי בנווה צוף, בת גילו של אודי פוגל ה' יקום דמו. בת גילה של אחת מבנות משפחת סלומון השכולה. הכאב החריג והעצום הזה של טרגדיות מכופלות מחבק אותי מסביב ומאיים.

יוסי היה ממש תפיש השיעור הקטן לאחר התפילה בבית הוריי. היה מגיע קצת באיחור עם הסלים שסחב לקידוש אחרי התפילה. יוסי היה איש שמח, איש של חגיגות. בקידוש בבית-הכנסת לאחר התפילה, השקיע מרץ וכספים. לפעמים היו אנשים תורמים לקידוש או נוטנים יד, אבל לא

הפצת עלוני שבת בכל הארץ

שליחי הציפור שלפם
מבית מקור ראשון

**הדבקת מודעות
בבתי הכנסת
ובריכוזים דתיים**

לפרטים: יוסי בן הדור
052-8908518
yossib@makorrishon.co.il

הפתרון לתביעות נגד חברות הביטוח הפלסטינאיות

סוכני ביטוח, מבוטחים פרטיים, מנהלי מחלקת תביעות רכב בחברות ביטוח, וראשי מועצות, משרדנו מעניק ייצוג בתביעות נגד חברות הביטוח הפלסטינאיות

בהצלחה רבה

לרבות גביית הכספים בפועל

לתיאום פגישה: עו"ד שמואל גייזלר 073-7051480

GEIZLER
LAW OFFICE P.C. 2014

מה יקרה

חמישי | 3 באוגוסט

עלייה לשא-נור / י"א באב 3 באוגוסט

12 שנים לאחר הגירוש, משפחות המגורשים מיישובי צפון השומרון יעלו ליישובם שנחרב בשא-נור. יחד איתם צפויים להגיע שרים וח"כים בדרישה להעביר את חוק ביטול חוק ההתנתקות בצפון השומרון כצעד ראשון לחזרה הביתה. אתם מוזמנים להגיע ולהגות עם הילדים מהופעה של יונתן רזאל, רכיבה על סוסים, קליעה למטרה ועוד. הסעות מפארק בראון. בהרשמה מראש ללא תשלום.

התקווה 6 מגיעים לשומרון / י"ח באב 10 באוגוסט

להקת "התקווה 6" מגיעים ליישוב צופים שבשומרון למופע מיוחד בחסות מחלקת צעירים במועצה ופרוייקט בימות פיס של מפעל הפיס. המופע ייערך באמפי בצופים בשעה 19:00. הכניסה מגיל 18 ומעלה. מחיר כרטיס: 30 ש"ח. הרשמה דרך אתר המתנס'.

ט' באב במוזיאון גוש קטיף / ח' באב 31 ביולי

כמדי שנה, נפתח את הצום בתפילת ערבית ואמירת קינות במוזיאון גוש קטיף בירושלים. בשעה 8:30 תתקיים קריאת מגילת איכה ולאחריה הרצאה של סגנית ראש העיר יעל אנתבי, סיור בגלריית המקלט לאמנויות והקרנת סרטים במוזיאון עד השעה 2:00 לפנות בוקר. הכניסה חופשית. לפרטים: 02-6255456

עת לעשות!

תושבי נתיב האבות,
מודים לשרים ולחכ"ים
על התמיכה וההזדהות במאבקינו
למנוע את המשך הריסת היישובים ביהודה,
שומרון וחורבן 15 בתים ומשפחות
בלב גוש עציון

עכשיו הגיע הזמן לעשות
לפני שיהיה מאוחר מדי...

די להריסת
נשאים בנתיב האבות!

צילום: גרשון אלימון ומאיר אכמור. מעצב: יש"ע

מה קורה?

החליטו תושבי נווה צוף יחד עם הנוער להקים שכונה שתממש את עתודות היישוב ותרחיב את גדר היישוב עד צופית. ההחלטה התקבלה ביישוב מתוך הבנה שזוהי תשובה ציונית הולמת לפיגוע הנורא ומתוך מטרה כי השכונה הזמנית שהוקמה תהיה חלק מהיישוב. לשכונה קראו תושבי היישוב על שם הנרצחים - "יד אחי" - ראשי תיבות של אלעד, חיה ויוסי סולומון הי"ד. נוער נווה צוף לקח על עצמו את האחריות על השכונה וגידר את המקום, הקים ומתחזק את המאהל ומרכז כל האגריגה שלו בשבוע האחרון למען השכונה הזאת. דוברת היישוב **מירי מעוז-עובדיה**: "היישוב עשה את זה כתגובה לפיגוע ואת הזכות שיש לנו על השכונה אנחנו לוקחים בידים. העבודה של הנוער נותנת הרבה חוזק לתושבי נווה צוף, כי זאת דרכנו - להעמיק את האחיזה בארץ".

מקדמים תירות צוות נרחב של 25 עובדי משרד התיירות ובראשם הסמנכ"ל **דורון אהרון**, מנהל אגף מימון **אבישי בר אושר** וצוות מנהל פיתוח והשקעות ערכו ביום שלישי כנס מיוחד בבנימין **4**. נציגי המשרד הגיעו על מנת להציג קולות קוראים ייחודיים ליהודה שומרון ובקעת הירדן במגוון תחומים, ביניהם: צימרים וקמפינג. הנציגים נפגשו באופן אישי עם למעלה מ-60 תושבים וסייעו להם לקדם את הנושא בתחומם. לפני הכנס התארח צוות המשרד ביקב טורא וסייר בשילה הקדומה. את הכנס, שאירחה עמותת התיירות בבנימין, בשיטוף עמותות התיירות בשומרון, בקעת הירדן, גוש עציון והר חברון, ארגנו צוות מט"ש ומשרד התיירות. **גילה לוי** מנהלת מט"ש יי"ד הודתה למשרד התיירות ואמרה כי "אנו רואים חשיבות בפיתוח התיירות באזור, וכך, בכוחות משותפים נמשיך לפעול ולקדם את היזמות והתיירות ביהודה ושומרון".

די להריוט בעקבות החלטת בג"ץ להרוס כ-15 בתים בשכונת נתיב האבות שבגוש עציון נהרסה והוזזה האנדרטה לזכר הלוחמים סא"ל עמנואל מורנו, רס"ן יוחאי קלנגל וסגן עזרא אשר הי"ד שנמצאת במקום. ביום ראשון התקיים טקס חנוכת האנדרטה המחודשת **1** בהשתתפות כאלף אנשים שהגיעו לטקס חנוכת אתר ההנצחה המחודש, כ-20 מטרים בלבד מהמיקום הקודם של האנדרטה. השר **נפתלי בנט** אמר בטקס: "הגבורה של חללי צה"ל היא גבורה המאפיינת את העם שלנו, לא להיכנע ולא לוותר. בישראל, כל חייל הוא אדם. אני קורא לבית המשפט - תדרדור, אל נא תעקור נטעו". **ח"כ יאיר לפיד**: "אנדרטאות אינן מדברות, ואיש מאתנו אינו רשאי לדבר בשם המתים, ובכל זאת אני מרשה לעצמי לומר: אילו הם היו כאן, הם היו גאים בכם. הם היו חושבים שאתם אמיצים". למחרת, התקיימה מסיבת עיתונאים במאהל מחאה של תושבי נתיב האבות עם מועצת גוש עציון ומועצת יש"ע מול משרד ראש הממשלה. ראש המועצה האזורית גוש עציון **שלמה נאמן** אמר: "משפט אחד יש לי לומר לממשלת ישראל: תתחילו לשלוט! תתחילו לשלוט בארץ הזאת. תתחילו להיות ריבוניים בארץ הזאת. לא יוכל להיות שתושבי לב גוש עציון, צריכים להתמודד עם תביעות סרק".

לא נשכח למעלה מ-350 משתתפים הגיעו ביום שלישי לכנס קטיף שנערך ביזמת מרכז קטיף לציון 12 שנה לגירוש מגוש קטיף וצפון השומרון **2**. בכנס, שנערך תחת הכותרת "אחריות לאומית", השתתפו לראשונה גם נציגים בדואים ונציגי העדה החרדית. מנהל מרכז קטיף **מוכי בטר** הסביר: "ביקשנו השנה להציף את התחושה שלקראת ההחלטה על הגירוש קולנו לא נשמע ועכשיו ביקשנו לתת במה לקבוצות שכולן לא נשמע מספיק במרחב הציבורי". השרה **איילת שקד** אמרה בכנס: "ההתנתקות הובילה אותי להצטרף למערכת הפוליטית. אני לא מסכימה עם המשפט 'מה שרואים מכאן לא רואים משם', גם כאזרחית וגם כשרה דעותיי דומות. יחד עם זאת, יש דברים שאני מבינה יותר לעומק". במהלך הכנס שולבו נואמים מרכזיים מתחום הביטחון, התקשורת, המשפט ועוד, ביניהם: השר **זאב אלקין**, השר **אורי אריאל**, **ח"כ בצלאל סמוטריץ**, אלוף (במיל) **עמירם לוי**, מנכ"ל משרד רה"מ **אלי גרונר**, דובר צה"ל לשעבר **תא"ל (במיל) אבי בניהו**, **ניר חפץ** ועוד.

על מזוזות לשכתך ביום שני קבע יו"ר הכנסת **יואל יולי אדלשטיין** מזוזת מיוחדת בלשכתו בכנסת ישראל בהשתתפות ראשי רשויות מיהודה ושומרון וראשי מועצת יש"ע. המזוזת, שהוכנה על ידי האמן **אסף קידרון** מאיתמר, יוצרה מאבן אחת שנלקטה עבור יו"ר הכנסת מאזור בנימין **3**. את המזוזת העניקה מועצת יש"ע ל**אדלשטיין** ביום לציון יובל למלחמת ששת הימים ולחידוש ההתיישבות ביהודה, שומרון ובקעת הירדן בכנסת ישראל שהתקיים בחודש שעבר. **אדלשטיין** אמר בטקס: "אני חושב שאין מתאים מן המזוזות הזו לעמוד כאן על הדלת. מזוזת מאבן מבנימין היא סמל של ארץ ישראל. זה בניין פוליטי ותמיד תחפשו פה מחלוקות, אז כדאי להזכיר שאבותינו שהיו פה לא הכירו שום קו ירוק. השומרון, יהודה, בנימין וגוש עציון - זו ארץ ישראל האמיתית שתקיים לדורי דורות".

תשובה ציונית הולמת כתגובה לפיגוע שאירע בערב שבת בנווה צוף שבבנימין,

למשפחת סלומון ולתושבי נווה צוף אתכם באבלכם הכבד עם הירצחם של

יוסי, חיה ואלעד הי"ד

על ידי בן עוולה בערב שבת קודש

"הַרְנִינוּ גוֹיִם עִמּוֹ, כִּי דָם עֲבָדְיוֹ יָקוּם וְנָקָם יָשִׁיב לְצַרְיוֹ, וְכַפֵּר אֲדָמְתוֹ עִמּוֹ"

בית מועצת יש"ע

עורך: אלנתן זכריה **פרסום מודעות:** נדב מלכה 052-5665052 nadav@myesha.org.il

הפצה: מקור ראשון - יוסי 052-8908518 **עיצוב:** מ. פלדמן, תקוה דגן

תמונות: ettsy 1970, מירי צחי, מאיר אליפור

הפקה: יש שחר **הפקות בע"מ לתגובות:** perla@myesha.org.il

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

המוציא לאור: מועצת היישובים היהודיים רמת הגולן 55, ירושלים

ביהודה שומרון וחבל עזה טלפון 02-6211999 פקס 02-6516662

www.myesha.org.il